

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za čertert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVIII.

V Ljubljani, 10. mal. serpana 1885.

List 28.

Premišljevanje in molitve za vse stanovce.

(Dalje).

63. Tretja stopinja kerščanske modrosti.

c) Edino prava skerb.

Nas Zveličar je nekdam rekel apostelnom: Bodite razumni (modri), kakor kače! (Mat. 10, 16.) S temi besedami je apostelne in nas opominjal, da naj si prizadevamo za pravo kerščansko modrost. Hotel je namreč reči: Kakor kače že po svojem naturnem nagonu skerbé najbolj za glavo in če tudi život v zgubo gré, da le glavo ohranijo; tako morate tudi vi najpred in najbolj skerbeti za dušo, za zveličanje; ne smete veliko prašati za časne zgube, temuč pred vsm za to skerbeti, da duše ne pogubite. Ravno ta nauk nam je dal tudi, ko je rekel: Išcite najpred Božjega kraljestva in njegove pravice; drugo vam bo priverženo (Mat. 6, 33); in zopet: Kaj pomaga človeku, če ves svet pridobi, dušo pa pogubi? (Mat. 16, 26.)

In ravno ta skerb za edino potrebno, za zveličanje duše, je tretja stopinja kerščanske modrosti.

Po Jezusovem nauku tedaj je kerščanska modrost v tem, da pred vsm in najbolj skerbimo za dušo, da se za časno zgubo toliko ne menimo, če si le dušo ohranimo, zveličanje zagotovimo! Ali kako malo je take modrosti med nami? Če pogledamo djanje in nehanje ljudi, za kaj pač delajo? za kaj se pehajo? po čém hrepené? kaj si pridobiti želé? — Zgolj ali večidel le za časno skerbé in delajo, bogastvo, premoženje, čast, minljive in nečimurne veselice, to jim je skoraj edina skerb; za edino potrebno, za zveličanje svoje duše pa ne skerbé, poglavitno skerb zanemarjajo! Ali ni to narobe svet? Ali ni to prava neumnost? Kje je potem kačja razumnost? Kači ni mar dosti, če se ji tudi ves život stare, skveči, odseka, da si le glavo celo in zdravo ohrani; — s pametjo obdarovani človek pa ravno narobe dela! Če tudi duša škodo terpi, če tudi v zgubo gre, na to ne gleda; da le malo časnega dobička ima, da le nekoliko minljivega kratkega veselja vžije, pa misli, da je srečen zadosti!

To je tedaj najhujši slepota, prava neumnost in obžalovanja vredna zmota, da človek in kristjan svoje sreče in prave zadovoljnosti ne išče tam, kjer zares je, namreč v prijaznosti z Bogom, v dušnem zveličanji, ampak v časnih minljivih rečéh. Tudi sv. Avguštin je

sreče iskal v vživanji mesenega in zemeljskega veselja; pa je nazadnje moral spoznati, da se sreča v tem zastoj išče, in da človeško serce ni pokojno, dokler ne počiva v Bogu. Spoznal je nazadnje, da je tako življenje neumnost, in da so priprosti ljudje, ki za zveličanje skerbé, veliko modrejši, kakor on in kakor vsi, ki se za srečne in modre štejejo. To je sv. Avguštin tudi svojemu prijatelju Olipiju naravnost spoznal, rekoč: Nevedni ljudje bodo nebeško kraljestvo nase potegnili med tem, ko se mi učenjaki v blatu valjamo! In res! Sv. Avguštin je moder še le postal, ko je verige raztergal, ki so ga na nečistost vezale; ko je pohujšljivo znanje zapustil, ko se je Bogu služiti odločil in za svojo dušo skerbeti začel!

Tako moder je bil v stari zavezi očak Jakob. Ko je svojemu bratu Ezav-u naproti šel, je najpred svoje čede naprej poslal, najdrajši pa, namreč žene in otroke, je pri sebi obderžal, ker mislil je tako: Če brat tudi čede vzame, in drugo posestvo pokončá, je to manjši zguba, da mi ostanejo le moji domači, moja družina. Kolikokrat pa kristjani temu ravno nasproti ravnamo! Kar bi nam imelo najdrajši in najljubši biti, lastna duša, — na to tako radi pozabimo, to tako brez skerbi v nevarnost postavljamo; za čede, to je, za bolj malovredne reči, pa tako silno skerbimo, se nikakor od njih ločiti ne moremo!

Pravo kerščansko modrost so kazali prvi kristjani' mučeniki in svete device, ki so vse raji zapustili, tudi življenje dali, da so le duše ohranili in zveličali. Sveta Katarina, devica v Aleksandriji, je bila veliko skušana in močno vabljená, da bi se Kristusovi veri in svojemu zveličarju odpovedala. Ponujali so ji bogastva, vabili jo v imeniten zakon, obetali ji vsakoršno le mogoče časno veselje; pa ona je vse to zaničevala in za zgubo imela visokemu spoznanju Jezusa Kristusa. Paganske modrijane, ki so bili v ječo k nji poslani, da bi jo pregovorili, je nasproti ona pridobila za kerščansko modrost, ko jim je — navdihnjena od sv. Duha — dokazala neumnost malikovavstva in lepoto kerščanske vere. — Zato se že od nekdam kristjani sv. Katarini za kerščansko modrost priporočajo.

Ob Lutrovem času je živel v Parizu španjski mladeneč plemenitega stanú. Obiskoval je ondi visoke šole. Čverst, mlad, bogat in učen je iskal zgolj nečimurnega veselja; za dušo in njeno zveličanje mu še mar ni bilo. Pride pa k njemu njegov rojak, sv. Ignacij Lojolj, in

ko vidi pri mladenču posvetno hrepenenje, mu v spomin pokliče Jezusove besede: Kaj pomaga človeku, ako ves svet pridobi, na duši pa škodo terpi! In te besede so mladenča spametovale in za kerščansko modrost pridobile. Zapustil je svet in njegovo nečimurnost, stopil je v jezuitovski red in postal je najslavnejši indijanski apostelj, kterega tudi sv. Cerkev kot svetnika časti! Ta mladenec, kakor je znano, je bil sv. Francišek Ksaverij!

Molitev.

O sv. duh modrosti, pridi in razsvetli mi um, da spoznam minljivost in nečimurnost časnih stvari in zaničljivost posvetnega veselja! O pridi sv. Duh, in ogrej mi serce, da ga odtergam od grešnih vezi in zanaprej ne iščem tega, kar je na zemlji, da ne skerbim za zemeljske zaklade, ktere molj in rija sné in tatje odnesó; temuč da si nabiram zakladov za večno življenje. O pridi, sv. Duh, in daj mi svojo gnado, da bom pred vsm in najbolj iskal Božjega kraljestva in njegove pravice, in da ga s Tvojo pomočjo enkrat tudi srečno najdem. Amen.

Emanuel Janez,

po usmiljenju božjem in po milosti apostolskega sedeža škof Litomiriški.

Učencem srednjih šol moje škofije pozdrav in blagoslov v Gospodu!

(Konec.)

To nadalje spričujejo angelji in nebeške trume, ki so se veselile in Boga na višavah častile, ko je bil Kristus rojen, ki so mu služile in kakor svojemu gospodu in zapovedovavcu zvestobo prisegle. To nam spričujejo aposteljni, ki nas niso učili lepih pravljic, ko so nas soznani z močjo našega Gospoda Jezusa Kristusa, temuč so bili priče njegove slave; ¹⁾ ki so „to oznanjevali od Besede življenja, kar so sami slišali, kar so s svojimi očmi videli, kar so s svojimi rokami tipali;“ ²⁾ ki niso poznali bolj važnega predmeta v oznanjevanje, kakor Kristusa, Sinu Božjega, križanega in od mertvih vstalega, ³⁾ in da naj po veri življenje imamo v njegovem imenu. ⁴⁾ Glasno nam to spričujejo mučenci vsacega spola, vsake starosti, vsacega stanú, ki so za Kristusa najgrozovitniše muke preterpeli, da, z veseljem svoje življenje žertvovali. Živa priča nam je naposled sveta katoliška Cerkev, ki že devetnajst stoletij obstoji v sredi raznih kervavih in nekervavih preganjanj in tako poterdi resnico besedi Gospodovih: „Peklene vrata je ne bodo zmagale.“ ⁵⁾

Vi veste, preljubi sinovi v Gospodu! komu in zakaj verujete; bodite tedaj nepremagljivi v sv. veri, in kažite jo v svojem življenju. Nikdar ne pozabite, da je Sin Božji človeško natoro na se vzel in naš brat postal; častite človeško dostojnost na sebi in na drugih; varujte se skerbno vsega, kar bi bilo njej nasprotno, varujte se posebno tistega greha, kteri naj se mej kristjani niti ne imenuje; ⁶⁾ ohranite čisto serce in mislite večkrat na obljubo Gospodovo: „Blagor jim, ki so čistega serca, ker Boga bodo gledali.“ ⁷⁾

Ako se Vam pa hudobni duh bliža in Vas hoče oropati angeljske čistosti, obrnite se takoj s ponižno in gorečo molitvijo k njemu, brez čegar milosti nič dobrega storiti ne morete, in recite: „Čisto serce vatvari v nas, o Gospod!“ ⁸⁾ Hitite, kolikerkrat je mogoče, v hišo Božjo k presv. Sercu Jezusovemu, pokleknite na kolena pred sv. Rešnjim Telesom, v kterem je Bog-človek v resnici in

bistveno pričujoč, in recite s ponižnostjo in z zaupanjem: „Gospod pomagaj; če ne, se pogubimo!“ ¹⁾ Prejemajte pogosto presv. Rešnje Telo; saj je čudežna jed. ki ne hrani le duše, temuč tudi telo v večno življenje; ²⁾ in ako je Kristus z Vami, potem bodo tudi pšice hudobnega duha od Vas odletovale, in Vaša čednost se bo v navalu skušnjave še bolj vkoreninila in tem veči veljavo pred Bogom dosegla. Obrnite pa se tudi s sinovsko vdanostjo k prečisti Devici, ki nam je Kristusa rodila; prosite jo za njeno priprošnjo, in zadobila Vam bo od svojega Božjega Sina milost, da Vam bo „njegovo breme lahko in njegov jarem sladak.“ ³⁾ Varujte se pa tudi slabe družbe, ki spridi dobro nravnost in spodkopuje sv. vero. Bežite pred ljudmi, ki o verskih resnicah in cerkvenih šegah in navadah zaničljivo govoré; ne zaupajte tistim, ki pravijo, da je nauk o kerščanstvu oliko zaterl, in da je vera vanj z višjo oliko nezedinljiva; ne poslušajte onih, ki Vas hočejo preslepiti, da se prava in čista resnica nahaja in najde le v skrivnih družbah. Zarotim Vas pri zveličanju Vaših neumerjočih duš, nikar ne zaupajte poslancem skrivnih družb; kajti oni so posebno na mladino obrnili svoje oči in jo hočejo že zgodaj v svoje mreže vjeti. Ne pristopite nikdar h kaki družbi, ki se zagrinja v temo, ktere nameni in predniki se Vam ne naznanijo; v dvomu se posvetujte s svojimi spovedniki ali pa z modrimi stariši; mnogi, ki so nepremišljeno pristopili h kaki skrivni družbi, zgubili so svojo časno srečo, da, celo večno življenje.

Porabite pa tudi dobro dragoceni čas, kterega vrednost mladina tako malo spozná, tako nizko ceni. Mladostna leta in posebno učni čas je čas setve, in kakršna je setev, taka je žetev; kedor slabo seje, bo tudi slabo žel. Sejajte bogato, in bogato bote želi; trudite si pridobiti tistih vednosti, ktere zahteva Vaš prihodnji poklic, ali ktere si mora vsak prisvojiti, kdor hoče kot omikan veljati. Priložnosti k temu Vam ne manjka; le na to glejte, da od Vaše strani ne bo manjkalo veselja in pridnosti.

Zavedajte pa se tudi svoje lastne nezmožnosti, in prositi vsak dan sv. Duha razsvetljenja in pomoči, modrosti in milosti, in dobili jo bote. Jaz Vas bom pa pri Vašem trudi podpiral z molitvijo, ter Vam v dokaz svoje očetovske ljubezni podelim škofovski blagoslov v imenu Očeta, Sina in sv. Duha. Amen.

† Emanuel Janez,
škof.

Iz Poreškega nastopnega pastirskega lista.

(Dalje in konec.)

Novi višji pastir, govore o „dobrem Pastirju“ tako-le nadaljuje.

Ta božji izgled vsih duhovnih pastirjev pa ni le dal svoje kervi in svojega telesa za odkupljenje svoje čede, temuč on sam sebe daje za hrano in jed. Oh! kteri pastir pase ovce s svojo kervjo? Praša namreč sv. Gregor; kteri pastir pase ovce s svojo lastno kervjo? Pa kaj pravim pastir? Mnoge so matere, ki poporodu svojelastne otroke drugim dajejo v izrejo. Tega pa on ni terpel, temuč on nas sam redi z lastno kervjo in vsem nas sebi pridružuje. (Homil. 60.)

Po tem takem je Jezus naravnost pravi pastir in nedosegljivi izgled, ker daje večno življenje svojim ovčicam. Jest jim bom dal večno življenje. (Jan.

¹⁾ II. Petr. 1, 16. — ²⁾ I. Jan. 1, 1 — ³⁾ I. Kor. 2, 2. Dj. apost. 3, 15, itd. — ⁴⁾ Jan. 20, 31. — ⁵⁾ Mat. 16, 18. — ⁶⁾ Ef. 16, 18. — ⁷⁾ Mat. 5, 8. — ⁸⁾ Ps. 50, 12.

¹⁾ Mat. 8, 25. — ²⁾ Jan. 6, 54—57. — ³⁾ Mat. 11, 30.

20, 28.) Jezus tedaj je glava vsih pastirjev, zgled in vzor, kakor vsim vodnikom cerkve. vsim, kateri so deležniki njegove pastirske oblasti, tako tudi meni, ki sem poslan od njegovega namestnika na zemlji, in sem si torej svéet, da v njegovem imenu pridem med Vas.

V svojega pravega in glavnega Pastirja bodem s pomočjo Najvišjega vedno vpiral svoje oči pri opravljanju svoje službe; po njegovih stopinjah bom gledal hoditi z vsim serčnim kopernenjem; prizadeval si bom njemu biti podoben. In kakor je božji pastir govoril o sebi, da hodi pred čedo, kazajoč ji pravo pot zveličanja, tako tudi jest s pomočjo božjo ne bodem gonil svoje čede z glasom zapovedajočim kakor gospodar, kajti nisem prišel, dat si streči, temuč, da strežem (Mat. 20, 28); veliko več bom na lepi način skusil jo vabiti, da naj me sledí, kazajoč ji pot in spolnujoč najprej sam, kar bom druge učil. Dolžan namreč posvetiti vse svoje moči v zveličanje ljudstva, dobro véim, da najbolji pomoč temu je lastni izgled.

Nasledujmo vsi, kateri smo poklicani, da branimo duše in da delamo za njih zveličanje; nasledujmo, pravim, krotkost, serčnost in stanovitnost ljubezni božje do duš, po primeru dojnice (1 Tesal. 2, I.); ktera na vsaki način nosi v naročji svoje dete. kakor je Bog Mojzesu ukazal, da naj nosi v naročji izraelsko ljudstvo: nosi ga v svojem naročji, kakor dojnica nosi dete. (IV. Mojz. 11, 12.) Spominjajmo se na toliko primerov, pod katerimi Bog v sv. pismu naznanuje svojo ljubezen, ko pripoveduje o orlu, kateri svoje mladiče vabi, da naj leté, ali ko se primerja koklji, ktera britkostno zbira pišeta pod peruti; spominjajmo se tega, pa napojeni z enako ljubeznijo se prizadevajmo, da jih zaverno k ljubezni božji, kolikor koli jih moremo. Ako Boga ljubite, potegnite vse k ljubezni božji; potegnite, ugrabite, pregovorite, privlecite, ktere morete, govori sv. Avguštin (v ps. 33 in 96). Častiti bratje, naj vas oserčuje k takemu plemenitemu djanju plačilo, katero obeta sv. Peter svojim dobrim pastirjem, rekoč: Kada se bo razodel poglavar pastirjev, sprejeli bodete venec slave, kateri ne bode zvenel. Tedaj večno slavo!

Pridem pa verh tega k vam, častiti in premili sinovi, kakor pastir katoliške Cerkve. Ta je tista Cerkev, ktera kakor najljubeznivši mati odpira svoje serce vsim ljudém, ktera ne pozná osebnosti, ne razlike kraja, časa, pokolenja, stanú, imenitosti in imena. Sej Jezus je rekel: Pojdite in učite vse narode. (Mat. 33, 17.) Ne, v nobenem kraju na zemlji katoličan ni pozabljen od svoje matere, povsod ona gleda nanj s skerbnim očesom. „Zares“, rekel je velik govornik, „postave in nauki, ki izhajajo iz Cerkve in hodijo z njo povsodi; grejo od dvora Vatikanskega do kočé Kafra, iz Londona v Delhi, iz Petrograda v Japan, iz Lime v Hišpahan, gredo v nepresekane gojzde Amerike in Avstralije, na tisuče in tisuče otokov, kateri ločijo mirno morje in ga omejujejo. Postava katoliška je kakor postava naravna, o kateri je rekel Ciceron, da ni daljnega ali barbarskega kraja, v katerem bi se ne odsvitala. (De nat. deorum 1. pogl. 17.)... Viši pastir popisuje še dalje veličastvo vesoljne sv. Cerkve, ktera ni imela, nima in ne bode imela nikjer enakosti, in potem kliče vsim svojim novim ovčicam:

Zato pa tudi vas objemam brez izjeme z vsim svojim sercem, pridite k meni vsi (Mat. 11, 18), brez razločka osebe, rodú, pokolenja, narodnosti in ljudstva. Ne delam razločka med vami, — nobenega razločka ni Bog delal med temi in onimi (Dj. ap. 15, 7); ker ni razlike med Judom in Gerkom, kakor nas učí sv. Pavel, ker ravno tisti Bog je vsih onih, kateri ga kličejo. (Rim. 10, 12.—7.) In res, ali ni On sam, Bog namreč,

vsim prinesel pravega mirú, razdjal plotu meá enimi in drugimi, odstranivši razpore, razliko, neprijateljstvo, oznanujoč isti mir onim, kateri so bili daleč od njega, kakor tudi onim, kateri so bili blizo, da vse zediní v eno telo z Bogom s pomočjo križa. (Efež. 2, 14—17.)

Novi viši pastir dalje govori o sv. véri in to zlasti, kako je ona edino zveličavna, edino prava, edina katoliška, ker eden je Gospod, ena vera. (Efež. 4, 5.) Tej véri in njenemu poglavarju bodimo torej popolnoma podložni in spoštujmo rimskega papeža za vesoljnega poglavarja edino prave cerkve. Slavni učenik Ciprijan nam zaterjuje, kako nobeden nikoli ne more imeti Boga za očeta, kateri ne bode imel Cerkve za svojo mater. (De unit. eccl. št. 5.) Vzrok temu pa neoveržljiv in sijajen je ta, ker ljudje nimajo nobenih popolnih dobrot, razun onih, ktere izvirajo od Jezusa Kristusa. Jezus pa je storil Cerkev hrambo vsih svojih dobrót. Ona sama ima v posesti neizrekljive zaklade svetih nauk, kateri razsvitljujejo človeški um; zunaj nje je povsod megla, dvom, zmota in neverstvo. Ona sama delí dragoceno kri Jezusovo, z njo nam izmiva grehe, nas poživlja za večno življenje in vodi v nebesa. Samo v katoliški Cerkvi nahajamo varnost, stalnost in nezrušljivost. Naj zbučé viharji, naj le besnijo vetrovi, naj žuga barkolomje od vsih strani: katoliške Cerkve ne bodo nikoli nadvladali in peklenke vrata je ne bode nikoli premagale; ona bode kakor nepremagljiv otok sredi razburjenega morja pričakovala in vidila konec sveta.

Izročimo se tedaj, preljubi sinovi, katoliški Cerkvi, ostanimo tesno z njo sklenjeni, in v tem ko bomo gledali, kako pogibuje kri neverstvo, kako zgine razkoloništvo, kako v nič gredó neverniki in brezbožniki, najprej v zmoto, a zatem v smert: bomo mi, sinovi Cerkve, ostali v stanovitosti, stalnosti in neomahljivosti.

Poslednjič se novi viši pastir obrača do svojih bratov in jih prosi za sodelovanje v spolnovanji škofovskih opravil. Naša skupna naloga je, pravi: v vsem pospeševati čast Božjo, preslavljati njegovo božjo zaročnico, Cerkev katoliško, h kateri se mi ponosno štejem; naša naloga je skoz to tudi se vekomaj zveličati.

Ako pak sem jest po neizvedljivih sklepah Previdnosti božje, dasiravno slab in nevreden, izbran vam pastir, in ako ste vi doslednji meni izročena čeda v Jezusu, bode vaše sodelovanje nam skupna dolžnost, za kar vas s tem tudi prosim, na to merilo, da bodete evangeljske ovčice. Kako pa one imajo spolnovati svojo dolžnost, naznanja vam božji Učenik. Poslušajte ga, ki pravi, da kakor on pozná svoje ovce, tako tudi one njega (Jan. 10, 14), da one zvesto poslušajo glas pastirjev (Jan. 10, 27), da torej povsod za njim gredó (ravno tam). Tu se vam kratko pa nataunko zaznamnjane evangeljske ovčice, to je sodelovanje, za katero vas prosim.

Sklep pastirskega lista obsega drugi pomoček sodelovanja vernikov z njihovim škofom in ta je: molitev. Ob kratkem poznamnuje, za kaj vse naj verniki molijo in poslednjič prav goreče priporoča sebe v molitev, kakor tudi sam zagotavlja, da zanje moli.

Ločeni bratje vernite se v edino pravo Cerkev!

„Kakor je luč solca le ena, ki pa razpošilja svoje blagodejne žarke na vse strani, kakor je vejic na drevesu obilo, pa le eno deblo stoječe na trdni korenini, in kakor se iz enega vira izliva več potokov po zeleni trati, pa se vendar jednota v viru ohrani; tako pravi sveti Cipryan, je tudi le ena Cerkev, ki se razširja daleč okoli po širnem svetu od vzhoda do zapada.“

Ktera pa je ta Cerkev? — Glej tam ob Tiberi stoji Cerkev, — starodavna je; viharji časa, odpad, ne-jevera, vse to, in še veliko drugih sovražnikov se je vzdigovalo zoper njo, a ona stoji nepremakljivo na terdni skali, kamor jo je postavil nje začetnik; premagala je vse te sovražnike zmagonosno, jih še premaguje in bo ostala zmagovalka do konca. Majhna je bila v začetku ta Cerkev. Dvanajst ponižnih neučenih mož je bilo, ktere je razposlal Sin Božji, Jezus Kristus, med vse narode, učiti in kerševati jih v imenu presv. Trojice. A podobno je to nebeško kraljestvo gorčičnemu zernu, ktero je izmed najmanjših semen, kadar pa zraste, je večji ko vsa zelišča, in je drevo, tako da pridejo ptice spod neba in prebivajo na njem.

Tako je tudi sv. Cerkev bila s prvega majhna, podobna gorčičnemu zernu; a razširjevala se je naglo kljub vsemu preganjanju, ktero je morala terpeti zlasti prve čase, in postala je mogočna, da vsaki, kdor išče prave sreče, se more zateči v njeno varstvo, kakor Kristus sam pravi: „Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in s težavami obloženi, in jaz vas bom poživil.“ In kako bi se tudi ne razširjala? Saj je ona tista mila mati, ki sprejme vse brez razločka, keder le hoče, v svoje naročje; ona, ki je raztergala terde vezi paganstva; ona, ki nam daje veselo upanje večnega veselja; ona, ki družijo vse svoje v ljubezni, in hoče, da naj tudi nje otroke družijo medsebojna ljubav. Ta Cerkev združila je merzli sever z oddaljenim jugom, združila brate na izhodu z brati na zapadu. Slovane, ki so bili poprej vezani z vezjo narodovno, zvezala je še terdnejše s pravo versko vezjo. Pod dobrodelno senco edinosti rastle je devet stoletij iztočno in zapadno kerščanstvo, združeno s terdno vezjo vere in ljubezni. Toda nevesti Kristusovi ni bilo dano vživati nekaljene sreče. Človeška častilakomnost in terdovratnost pretergala je véz, ktero je posvetila sv. Rešnja Kri; odtergala je posamezne dele od njih središča, in postavila terdno steno, ki stoji že 1000 lét med ločenimi brati. — Prišli so žalostni časi za sv. Cerkev, ki tako skerbi za svoje izročene ji ovčice, da jih popusti 99, in gre za eno, ki je zgrešila pravo pot. Toda vne-marna ne more biti proti zmoti, kajti resnica, ki jo uči sv. Cerkev, in zmota ne morete obstatati poleg druge. Zato ona tudi naših bratov na izhodu ne more sprejeti za svoje sinove, dokler oni ne spoznajo svoje zmote, se ne vernejo k svoji materi, ktero so zapustili, in ktere vidni poglavar je nezmotljivi namestnik Kristusov, naslednik sv. Petra.

A upati smemo, da ta ločitev ne bo zmiraj ostala, ker sv. pismo samo večkrat govori o srečnih dnevih, ko bo „en blev in en pastir“. In to združenje je tudi prav mogoče, kajti tudi iztočna cerkev spozná kot vire razodenja božjega sv. pismo in ustno izročilo. Cerkveno poterjene bukve sv. pisma so jim taiste, kakor jih ima rimska Cerkev. Ta cerkev veruje tudi v sv. Trojico, da je ta trojna v osebah, a le eno bistvo; da je Bog Oče sam od sebe od vekomaj, Bog Sin rojen od Očeta od vekomaj, in da Bog sv. Duh izhaja od Očeta od vekomaj. Le o nauku sv. Cerkve, da izhaja sv. Duh od Boga Očeta in Sina, niste edini.

Tudi v tej resnici ste bili sicer edini zahodnja in izhodnja cerkev več stoletij; in ko so pozneje o priložnosti drugih razpertij Gerki začeli krivitičiti Latince, da so ti popačili Nicensko Konstant. vero s tem, da so pristavili „Filioque“, nihče ni mislil, da gre za versko resnico, ker so bili razun nekterih krivovercev oboji edini, da namreč sv. Duh izhaja od Očeta in Sina. Zakaj, ko bi bilo šlo za versko resnico, bi bili tadanji vesoljni cerkveni zbori na Jutrovem to reč gotovo pretresovali in določili. Še le v 9. stoletji, ko se je prekanjeni Focij hotel ločiti od zahodnje cerkve, je iz pomanjkanja drugih

vzrokov začel dolžiti Latince krivoverstva, ker uče, da sv. Duh izhaja od Očeta in Sina; in tako je ta resnica prvi in poglobitvi razloček, ki kazi in zadržuje edinost v veri in ljubezni med katoliško in gerško cerkvijo. A temu njih mnenju so nasproti sv. pismo in lastni očetje, molitve in pesmi njih službe Božje, vesoljni cerkveni zbori, vzhodnji in zahodnji. Zato, ločeni bratje, ozrite se tudi sedaj na to staroslavno cerkev, ki se nepremakljivo derži resnice; ozrite se na lastne očete in zборе, na svoje molitve in pesmi, in spoznajte resnico!

Drugi in gotovo najbolj očitni razloček med kat. in izhodnjo cerkvijo je gotovo ta, da razkolniki tajé najviši oblast papeževu čez vso Kristusovo cerkev. To resnico so morali začeti tajiti, če so se hotli ločiti od vidne katoliške Cerkve pod vidnim poglavarjem, ter so jo res še le o ločitvi zaverгли, in dali oblast čez vso izhodnjo cerkev Carigraskemu patrijarhu in pozneje svoji sinodi ali caru.

Tretji razloček je radi vic. O tem sicer še med seboj niso edini, a po njih nauku bi ne bile vice kraj, kjer se odpuščajo mali grehi, ampak menijo, da mertvi le ne bodo koj sojeni radi smertnih grehov, in zato da jim morejo storjeni grehi še odpuščeni biti, če jim pridejo živi z molitvijo in daritvijo v pomoč. Ti in še par drugih, kakor o nerazvezljivosti zakona, so bistveni uki, ki ločijo izhod od Rima.

Oboja cerkev zaznamuje ss. zakramente kot vidna znamenja nevidne milosti Božje, po Jezusu Kristusu zapovedana, ki milost Božjo ali množijo, ali pa jo na novo podelijo. Gerška cerkev je vedno ravno tistih sedem ss. zakramentov delila, in sicer veljavno, če tudi nepripuščeno (illicite). In sv. Cerkev pri spreobrnjenjih ss. zakramentov, kteri se le enkrat prejemajo, ni nikoli ponavljala, ter s tem pripoznala, da ss. zakramenti, podeljeni po razkolniških duhovnikih imajo veljavno moč. Če una cerkev pri podeljenji ss. zakramentov ne rabi ravno tistih besed, kakor rimska, tako n. pr. pri zakr. pokore rabi želevno obliko: „Absolvat te Deus“, med tem ko sv. rimska Cerkev rabi „Ego te absolvo“ s tem sv. zakrament ne postane neveljaven, ker forma se s tem ne spremeni bistveno, ravno tako, kakor so vkvašeni in nevkvašeni kruhi nebstveni razločki, le: „de disciplina“. Če ima izhodnja cerkev navado, zakrament sv. Rešnjega Telesa v obeh podobah vernim deliti, in ga zapadna le v podobi kruha deli, v tem ni bistvenega razločka, ker Kristus je tu kakor tam ves pričujoč, in On, kteri nam pravi: „Kdor jé moje meso in pije mojo kri, ostane v meni in jaz v njem,“ ravno Ta tudi pravi: „Kdor bo jedel od tega kruha, bo živel vekomaj“.

(Konec prih.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Procesije S. R. Telesa v Sarajevem. Nova katedrala in zvonovi.) Procesije sv. Rešnjega Telesa, kakor piše „Serce“, so se v glavnem mestu, pa tudi po mnogih krajih po deželi obhajale prav častitljivo. V Sarajevem je bila ta prečastitljiva slavnost letos vdrugeč očitna. Po daljšem deževanji se je neprevidoma nebo razjasnilo in po nadškofovi službi božji se je razvila prezala procesija po mestu med germenjem kanonov z grada. Presvetli nadškof pod svilenim baldahinom, z Najsvetejšim v rokah, je bil obdajan s številnim duhovskim spremstvom. Deželni glavar baron Appel z vsim vradništvom in časnistvom je stopal za najsvetejšim; izverstna vojniška glasba je svirala in vojaštvo je s streljanjem skazovalo na postajah častitljiv pozdrav. Ves spreved je bil za čudo velik, zlasti, ker po deset in več

ur daleč so Bošnjaki peš v Sarajevo prihajali na zelo in glnjivo procesijo. Red pa je bil tako lép, da se morajo zgledovati nad to častitljivo procesijo sredi med mohamedani velike katoliške mesta našega cesarstva. (Liberalcem v neškem Gradcu bi ta pogled ne bil škodoval!)

Naslednjo nedeljo je kanonik dr. Jagatič vodil očitno procesijo pri usmiljenih sestrah, kjer je enako razun šolske mladine zopet pritegnilo toliko ljudstva, da se sprevod ni mogel popolnoma razviti. —

Ob koncu rožnika so bile po vsih sarajevskih šolah očitne preskušnje in so se dobro obnesle.

Nove orglje za župnijsko cerkev v Sarajevem, dar iz farne cerkve sv. Marka v Zagrebu, se imajo postaviti čez kake dni.

Pervostoljna bosanska cerkev se zlagoma dviga iz zemlje. Na temelje se stavi zdaj lep rezani beli kamen. Do krova bi se tega leta imeli dvigniti zidovi. — (To je opominjanje za nas Kranjce, da se bo treba resno poprijeti n a p r a v e, katero Sarajevo od nas pričakuje in o čemur se je že davno govorilo in obetalo o pričujočnosti presvitlega verhbosanskega škofa v ljubljanskem kn. šk. semenišu — še pri življenji ranjc. blazega dr. Gogala. Ta naprava so zvonovi za Sarajevsko nadškofovsko novo cerkev. Vr.)

Iz Borovnice. (Pogled v Bosno in še kaj družega V.) Mesec pozneje došla sta zopet dva čversta Bošnjaka doučit se na Kranjsko, Ivo Matijevič za kolarja v Ljubljano, Luka Tucič pa za mizarja v Borovnico. Ta dečko ima še očeta in mater; sprejeli so ga čč. Trapisti v sirotnico le, ker so mu roditelji blizo samostana, in pa ker je bil v sirotnici ravno prostor; bil je namreč prvi vanjo sprejet.

Meseca novembra pa je prišel preč. P. Kazimir, subprijor, za nekaj dni na Kranjsko, in kot prijatelj mladine pripeljal je saboj tri dečke iz banjaluške sirotnice v Ljubljano. Dva so sprejele častne usmiljene sestre, enega da se bo učil za krajača, družega za peka. Tretjega pa sem dobil v Borovnico, da bi se učil za klobučarja.

Ker pa je imel dečko dobre talente, dal sem ga čez tri mesece učiti se za podobarja ali kiparja v Metliki na Dolenjsko. Visoko čast. g. dekan v Semiču so mi poprej na prošnjo odpisali, da je kipar gosp. Jernej Jereb povsem blaga duša, in tudi delo njegovo sploh hvalijo. Tega sem se prepričal, in med drugim vidil sem tudi veliki oltar v Semiču, ki je njegovo delo, in je res veselje ga gledati. Temu gospodu mojstru izročil sem dečka Petra Tuciča, in tega moram tudi jaz oskerbovati z obleko.

Kakor doli, tako tudi nazaj, hodil sem kot aposteljni vedno peš. Pervo noč bil sem v Šmarjeti pri prečast. g. Volčiču. Tam mi je zelo dopadlo to, da je vsa družina, od zadnjega do prvega posla, skupno molila večerno molitev, in nazadje še litanije sv. Jožefa. Drugo noč pa sem bil v Zaverhu pri čč. Trapistih, ki so bili dovolj prijazni in postrežljivi.

Na potovanju po Dolenjskem vidil sem, da je mnogo prav dobrih ljudi; seveda, tudi taki se dobijo, ki imajo vsakega ptujca (posebno če ni bogat) za sleparja. Previdnost je dandanes res potrebna, in tudi hvale vredna; pa spremljati jo mora keršanska ljubezen, in kdor tega nima, naj bi imel vsaj najnižji stopnjo npravne ljubeni, kot človek do človeka.

Iz mojega popisa je razvidno, da je lansko leto došlo 11 mladih Bošnjakov na Kranjsko v poduk.

Kaj pa imaš od tega, ko vodiš dečke iz Bosne, bo kdo prašal? Jaz od tega imam trud, zamudo časa in da mi nekteri očitajo in se smejejo, češ, svojega dela bi se deržal, druge reči pa na miru pustil, in bi bil na boljsem mestu.

To je modro govorjenje; pa včasih tudi ne škoduje, ako svojemu bližnjemu kaj dobrega storíš. Za zdaj naj še povém, da se je zopet bližal čas, da idem v tretje v Bosno. To potovanje pa me je hudo grela, in tudi staknil sem katero.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesroče. — Dve družini za posebno pomoč. — Neka posebna zadeva. — Gospodar in gospodinja, oba boleha, za ljubo zdravje, da bi mogla svoje dela in dolžnosti opravljati; in njun sin, da bi dobro dokončal šolsko leto. — Bolna oseba za ljubo zdravje. — Mladeneč prosi našo ljubo Gospo za priprošnjo pri sv. Dubu za pomoč pri izvolitvi stanú! — Neka oseba, da bi ji vsemogočni Bog dobrotljivo preložil velike stiske. — Mati priporoča svoja sina, da bi bila pridna. — Za srečo pri nekem živinčetu. — Dva spoštovana mladenča za dar pravega poklica. — Duhovni pastir in njegovi verniki v več dušnih in telesnih potrebah. — Mladi gospodje, ki se pripravljajo na mašniško posvečevanje. — Nekdo v veliki nevarnosti pogubljenja.

Zahvale.

V hudih stiskah sem se bil lansko leto priporočil bratovski molitvi, ter prosil, da naj bodo vse moje zadeve zročene varstvu „Naše ljube Gospe presv. Serca.“ Rešen sem! Hvala bod' Gospod' Bogu! Premili, predobri Materi slava in čast! K. G.

Bil sem v nevarnosti šolsko leto izgubiti. Zaupajoč na pomoč božjo, obernil sem se do Gospoda in presvete njegove Matere. In na njeno priprošnjo je Bog moj trud blagoslovil, da sem vse lahko in srečno prestal. Bodi zato Bogu čast in hvala, češčenje N. lj. G. presv. Serca!

Dijak.

Bivajoča v ptujem kraju, sem precej zlo zbolela; serčno prosim mojo ljubljeno mater Marijo, sv. Jožefa, sv. Antona Pad., sv. Frančiška Seraf. za zboljšanje ljubelega zdravja, in res, bila sem uslišana; izrekujem zato preserčno zahvalo, Naši lj. Gosp. presv. Serca in imenovanim svetnikom, da so mi sprosili zboljšanje oslabljenega zdravja. H. T.

Po dolgi in mučni bolezni sem bila tako zlo prišla ob moč, da že sem mislila, da bom móгла opustiti delo, s katerim si služim potrebni vsakdanji kruh. Žalostnega serca se obernem še enkrat z zaupanjem k Naši lj. G. presv. Serca, k sv. Jožefu, sv. Antonu Pad., sv. Frančišku Seraf., opravljam zopet 9dnevnicu, priporočna se po „Danici“ bratovski molitvi. In kaj se zgodi? Precej prvi dan se mi je vsim v začudenje zboljšalo moje zdravje, tako, da lahko delam. Naznanjam torej preserčno zahvalo N. lj. Gosp. presv. Serca in imenovanim pomočnikom, ker po njih priprošnji sem zopet zadobila ljubo zdravje.

V Ljubljani, 30. rožnika. Joana Tonih.

Zapisnik o čudežnem ozdravljenji deklice Katre Jereb s Šmarce št. 6, fare Homške.

Najprvo je bila izprašana Katra Jereb sama. Ko ji preberem poslani listič, poterdi sama, da se je čudežno ozdravljenje resnično zgodilo, kakor sledi:

Ko sem bila v 10. letu, sem bila najpervo bolna na očeh tako, da nisem poldrugo leto na eno oko nič vidila, 14 tednov pa na nobenega nič, zavoljo tega so me mati obljubili k sv. Luciji na Skaručino, in polagoma sem bila spregledala.

Pa še preden je ta bolezen minula, se ji je pridružila druga — božjast, ktera me je lomila po vsem životu, in da nisem mogla hoditi, ampak vedno ležati. Eno leto se nisem mogla nič na noge opreti, prenašati so me morali na posteljo in raz nje. Zdravil me je v prvo Kamniški doktor, potem so me pa vozili k zdravnikom na Prevoje, v Ljubljano in Teržič; pa noben zdravnik in nobene zdravila mi niso nič pomagale. Ko smo nad vsimi pomočki obupali, so me na Brezje k Miriji pomagaj peljali, kakor se je prej materi sanjalo, da bom tamkaj zdravje zadobila. Ko so me pripeljali na pot, so mi mati prigovarjali, naj le terdno zaupam v Marijino pomoč in naj iz vsega serca Marijo prosim za ozdravljenje. Komaj sem čakala dné, da se bom z drugimi romarji peljala na Brezje. Ko je prišel Veliki Šmaren, so me nesli k vozniku na voz in k Šarčevi teti posadili. Pripeljavši se na Brezje, me je teta nesla v cerkev pred milostni oltar. Ko so bili obilni romarji ob enim desetih zvečer k počitku odšli, da se je bolj prostor naredil, potem so šli drugi po kolenih okoli oltarja in jaz sem plezala po rokah in nogah za njimi: in ko sem priplezala drugič za oltar, sem hotla neko malo Marijino podobico z Jezuškom poljubiti, pa ker je nisem mogla doseči, sem se spela na kolena, in potem že po kolenih šla pred oltar. Ko me je teta ugledala po kolenih iti, je zaklicala: Katra! dve leti te že nisem vidila klečati, in zdaj že hodiš klečé. Jaz sem pa rekla, saj tudi že lahko hodim in vstala sem. Vsi so se čudili, ki so me poznali. Teta je berž začela Marijo hvaliti, ljudje so pa zagnali hrup, rekoč: o kako velik čudež je to! To se je zgodilo ob 1/2 11 zvečer na Veliki Šmaren. Ko sve bile prvo zahvalo opravile, šle sve s teto nekoliko iz cerkve, potem pa zopet v cerkev nazaj. V zahvalo sve še bile zjutraj pri sv. mašah, darovale tudi za eno, in se potem z veseljem in hvaležnim srcem odpravile domu. Na voz sem šla sama in ravno tako, kadar je bilo treba iti na klancih z vozá in zopet gori. Ko sve se bile pripeljali na voznikov dom, so me že čakale otročje kólica, da bi me bili na njih peljali domú, pa hvala Bogú in Miriji, me ni bilo treba, sem sama lahko šla. Spremljala me je množica ljudi, čudeč se mojemu ozdravljenju. O kako začudenje in hvala Miriji je bilo še le doma, ko so me mati in sestre ozdravljeno vidile, vse je klicalo: o kako je Marija milostna!

Od tistega časa sem vedno terdna in zdrava. Potem sem še malo časa v šolo hodila k poduku za prvo sv. obhajilo, pa čeravno sem bila zaradi večletne bolezni malo podučena, so gospod fajmošter rekli: Ker je Bog tolik čudež storil nad taboj, toraj te bom pa tudi jaz spustil k sv. obhajilu.

Kar sem povedala, zamorem tudi s prisego poterditi. Priča tega je bilo kakih 20 romarjev iz naše vasi, zlasti teta Marija Vavpetič, ki je bila vedno pri nji in tudi v cerkvi ob ozdravljenji, pripoveduje, da se je čudežno ozdravljenje ravno tako godilo, kakor je sama pripovedovala.

Priča Jernej Benda ni bil sicer pričujoč pri ozdravljenji, ampak ravno pri večerji v gostilnici, pa pravi, da, ko je šel njegov sin Francelj (ravno takrat) iz hiše, je ravnotakrat iz cerkve prišla in je pritekkel v hišo povedat: Gerdalova Katra že hodi. Vsi romarji smo pustili večerjo, ter hiteli v cerkev se prepričati, in Marijo hvaliti.

Mati pripoveduje, da se je njena Katrica gredé iz šole bila prestrašila, ker se je neki pes z verige odtergal, in da jo je jela valed tega huda božjast lomiti, od tod

ji je prišlo v oči in noge. Ko jo je bila peljala k ranj. g. Pircu v Teržič, je rekel, saj vidite, da ji je božjast herbet iz sklepa vergla, nimam nič upanja; potem ji reče neki mož: na Brezje jo peljite. Ko je bila prišla ozdravljena domú, je bil prišel Kamniški doktor prepričat se, če je res ozdravela, potem so bili tudi g. fajmošter ponjo poslali. Vse te priče to lahko s prisego poterdijo.

Priloženo pošljem kratek popis čudežnega ozdravljenja Katre Jereb, kakor je sama pripovedovala in so priče poterdile.

Prosim, da mi ne zamerite, ker Vam nisem tako dolgo tega sporočila poslal, ker nisem mogel tako hitro skupaj sklicati jih in izpraševati. * Naj še pristavim k poročilu, da je bila šla mati potem o Malem Šmarnu na Brezje zahvalit se in ondotnemu kaplanu ali župniku povedat, kako se je zgodilo. In da so ta prigodek v pridigo zbrani množici razglasili. Če se ne motim, je bilo to tudi v svojem času v „Danici“ popisano.

Na Homcu, 30. rožnika 1885.

A. Lušin, župnik.

Op. Naj ta popis ob enem veljá za zahvalo, ki so jo bili v tem spisu omenjeni ljudje poslali, pa zdaj v drugič je blizo tam ostala.

Vr.

Koledar za prihodnji teden:

13. mal. serpana. S. Anaklet. — 14. S. Bonaventura. — 15. S. Henrik. — 16. Karmelska Marija D. — 17. S. Aleš. — 18. S. Kamil. — 19. Osma nedelja po Bink. S. Vincencij Pavljanski.

Iz rimskega zapisnika mučenikov.

5. prosinac.

Sv. Apolinara, devica, hči cesarja Antemija, je bila šla v Jeruzalem na božjo pot. Vernivši se od ondot pride do mesta Aleksandrije v Egiptu. Tam jo prime tako hrepenenje po samotnem življenju, da zapusti svoje spremstvo ter beži v puščavo, kjer je živela ves čas med pobožnimi menihi. Umerla je v začetku 6. stoletja.

Sv. Domno, brat svete *Evzebije*, umerl je mučeniške smerti v mestu Bergamo na Laškem za časa rimskega cesarja Maksimijana.

Sv. Emilijana, devica, sorodnica papeža Gregorija Velikega, živela je v hiši svojega očeta v Rimu prav po samostansko. Imela je zelo pobožno sestro, *Tarzilo* po imenu, ki je pa kmalo umerla. Ko je bila Emilijana nekega dné ravno v sveto premissljevanje vtopljena, se ji je prikazala njena ranjca sestra, ter jo prav prijazno povabila, naj pride za-njo v nebasa, da bode gori med svetniki obhajala z njo vred bližnji praznik razglasenja Gospodovega ali svetih treh kraljev. In res, umerla je ravno 5. prosinca, torej dan pred imenovanim praznikom.

Sv. Evpreksija, vdova, ję imela hčer *Teogonijo*, ki je bila tudi svetnica. Obe svetnici, mati in hči, ste umerli blezo leta 280.

Sv. Gerlak, spokornik in puščavnik na Nizozemskem, je živel v 12. stoletju. Častijo ga na Francoskem zlasti v Remski škofiji.

Sv. Simeon stolpnik, sin priprostega pastirja, je v začetku tudi sam čede pasel. A kmalo se je čutil poklicanega za samostansko življenje. Tedaj je šel v samostan blizo Antijohije, v katerem se je neznansko pokoril. Ker se mu je tukajšno življenje premalo ojstro zdelo, zapustil je samostan in se skrnil v nekem vodnjaku kjer je noč

*) Bodi pristavljeno, da je bila vredništvu prišla zahvala od zadevnih ljudi, katero smo pa zaradi večji varnosti poslali čast. gosp. župniku, s prošnjo za pojasnilo.

in dan Bogu psalme prepeval. Čez nekoliko časa se je zopet preselil, ter si izbral za stanovanje revno celico v znožju neke gore. Tu se ves post ni dotaknil ne jedi ne pijače. Pa tudi to se mu je še premajhna pokora zdela; zato je čez tri leta šel na verh tiste gore in si je tam napravil kočjo brez strehe, da ni bil zavarovan ne proti dežju in ne proti solncu. Naposled si je pa dal postaviti 40 vatlov visok stolp ali steber. Na tem ozkem, le tri čevlje širokem in nizko ograjenem prostoru, pod milim nebom, na solncu, na dežju in mrazu, kjer ni mogel ne sedeti ne ležati, le na ograjo se nekoliko nasloniti, je stal in klečal in Boga hvalil noč in dan 37 lét. Od tod njegov priimek „stolpnik“. S tega visocega stebra je pogostoma oznanoval besedo božjo in množice klical k pokori. Umerl je na tem stebru leta 459. Našli so ga nekega dne klečečega, kakor v molitev vtopljenega, toda — mertvega. Sedem škofov je bilo navzočih pri njegovem pogrebu. Njegovo truplo je bilo prenešeno v Antijohijo, in Bog ga je oslavil z mnogimi čudeži.

Sv. Sinktetika, devica, je silno pobožno živela, zraven pa tudi veliko zavoljo telesnih bolečin terpela. Znamenito od nje je posebno to, da je od nje bil prvi samostan kerščanstva postavljen in sicer v Aleksandriji na Egiptovskem. *Sv. Atanzij* jo večkrat z veliko pohvalo omenja v svojih spisih.

Sv. Telesfor papež, po rojstvu Gerk, je neizrečeno veliko britkost in nadlog prestal zavoljo kerščanske vere, zaradi katere je slednjič tudi svoje življenje dal, ter tako postal mučenik sv. cerkve. Pokopan je v Rimu poleg groba sv. Petra. —

Danes se obhaja tudi spomin več družih mučenicov in mučenic, ki so bili ta dan za časa rimskega cesarja Dijoklecijana v Egiptu terpinčeni na razne načine in pa v tako obilnem številu, da so rabeljni, utrujeni vsled dolgega mučenja, že kar omagali.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Duhovne vaje za čč. gg. duhovne se pričnuje v ponedeljek 24. avgusta kmali po 3 popoldne, in zveršijo se v petek 28. avg. v Alojzijevišču. Visokochastitljivo škofijstvo vabi, da naj bi se jih čč. gg. duhovni udeležili obilno, kar je največ mogoče. Gg. duhovni pastirji naj se oglasijo, prej ko je moč, pri gosp. dekanu in le-ta do 10. avg. poročilo pošlje v škofijo.

Duhovske zadeve. Razpisani ste duhovniki: Koprivnik in Trebelno. Podeljene so duhovnije: Polhov gradec čast. g. Mih. Zupanu, župniku na Prežganju; Blagovica čast. g. Ljud. Škufcu, župniku v Leskovicah nad Loko; Dobovec č. g. Al. Jeršetu, duh. pom. v Ternovem. Prestavljena sta čč. gg.: Jož. Golmajer v Boh. Bistrice, Kasp. Majar v Hinje. Umerla sta razun že omenjenih čč. gg.: Fr. Urajnar, v pokoju v Vavtvasi, 3. rožn.; Jan. Krivic, dekan v pokoju v Gradcu, 8. rožn. R. I. P.

Škofijskemu listu št. 7 je pridjano pastirsko pisanje na Dunaju od 19. sveč. do 2. sušca tega leta zbranih avstrijskih škofov, z opombo, da naj se ta pastirski list eno bližnjih nedelj, ali če bolje kaže, tudi primérno razdeljen dve nedelji z lece bere vernikom. — O tej priliki naj smemo opomniti na tiskarski pogrešek slovenske prestave na 2. strani: v začetku 4. odstavka naj se namreč bere: „Ne kaj bolji“ ... (namesto: „Ne kaj bolji ...“).

Razpisanih je več vstanov za sprejem kranjskih sirót v deško ali v deklisko sirotišnico, oziroma sirotinskih štípendij za prejemanje na roko. Prošnje z dokazi pošljejo naj se do 15. avgusta l. 1885., za Ljubljanske sirote

mestnemu magistratu, za sirote z dežele pa dotičnim c. kr. okrajnim glavarstvom. —

Nekaj lepega za pridne mladine. V posebno ličnem in vabljevem zvesku, zlasti za premije ali sploh za darila mladini, se dobivajo v katol. bukvarni g. A. Keržičevi: Izgledi bogoljubnih otrók iz vsih časov kerščanstva, zvezki I, II. in III. posamezno po 60 kr., ali pa skupaj v platnu vezani v enem zvesku za 1 gl. 50 kr. Tako prelepo in koristno darilo bi res želeli viditi v rokah vsacega pridnega mladenča, vsake katoliške deklíce. Tako kakor so te knjige pisane naj bi se pisalo za našo mladino; ne pa: dve tri knjižice na svitlo dati „za Boga in svetnike“; potem pa z eno ali drugo otroško knjižurino lučico prižgati tudi „zelencu“, češ, to je pa „za odrašeno mladino“! Ali res? Vam se zdi, da ravno odrašene ogenj še prej upali, kakor nedoletne. Ne begajte in ne motite družih in samih sebe s prešérnimi nazori in prismojenimi romani!

50 lét že je prečast. g. Jož. Nakus, kn. šk. duh. sovétnik itd., v duhovni službi na Planini pri Vipavi. 7. t. m. so ondi prijateljsko obhajali to slovesnost.

„Na Planini mnogo lét
Daj, o Bog, mu še živet!“

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev ljubljanske škofije: Iz Ihana 4 gl. 50 kr. po č. g. župniku.

Za študentovsko kuhinjo: Dober prijatelj 1 gl. — Č. g. župnik J. Jarc 1 gl. — G. J. Jurič 5 gl. — Č. gosp. župnik J. Dolžan 1 gl. — Dve sestri 1 gl. — Nekteri neimenovani preblagi gospodje 3 delnice bivše banke „Slovenije“, to je: 21 gl., kar tritisočkrat Bog poverni.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca: Baron Pascotini, derž. svétnik, 10 gl. — G. in M. Robič 1 gl. — Č. g. K. 5. gl.

Za cerkev sv. Cirila in Metoda v Solunu: G. J. Jurič 5 gl.

Za sv. Detinstvo: Č. g. župnik Jernej Jarc z Dola 4 gl. — Iz Ihana 4 gl. 50 kr. po č. g. župniku. — G. J. Jurič 5 gl.

Za afrikanski misijon: M. P. M. 2 gl. po čast. g. župniku Fr. Vohincu.

Za pogorelce v Podpeči: Dobrotnica 1 gl.

Za v. Očeta: Iz Rateč zbirka 6 gl.

Za cerkev v Želimljah: G. J. Jurič 5 gl.

Za kapelo sv. Cirila in Metoda v novi cerkvi Jezusovega presvetega Serca v Ljubljani so darovali naslednji častiti gospodje: Josip Zelnik, kaplan na Igu, 2 gl. — Franc Pleško, beneficijat na Verhpolji, 2 gl. 10 kr. — Matija Hočevar, poštar v Lašičah, 1 gl. — Martin Jeretin, c. kr. vradnik v Litiji, 2 gl. — M. Grill, c. kr. okrajni glavar v Litiji, 5 gl. — Anton Kerčon, župnik v Vavtovasi, 2 gl. — Primož Ribnikar, župnik v Zatičini, 1 gl. — Janez Štamcar, župnik v Poljanicah, 2 gl. — J. Nemanič, kaplan v Cerkljah, 3 gl. — Franjo Marešič v Sostrem 3 gl. — Ignacij Eržen, župnik v pokoji v Idriji, 2 gl. — Župnija Ježica 1 gl. — Duhovnija Selo pri Kamniku 5 gl. — Avgust Dimic, denarstv. vodja, 10 gl. — Dr. A. V. 10 gl. — Dr. Ferdinand Pogačnik, zavetnik na Dunaji, bel mašni plajš z vso pripravo. — Jožef Bučič, 1 gl. — Andrej Ditrih v Vipavi, 3 gl. — J. Humar na Primskovem 15 gl. 50 kr. — Martin Šlibar, dekan na Verhniki, 30 gl. — Matija Prijatelj, župnik v Strugi, 3 gl. — Valentin Levičnik, c. kr. davkarski nadzornik v Logatcu, 5 gl. — Jan. Demšar, župnik v Ledinah, 2 gl. — Dr. Josip Kenda v Vipavi 5 gl. —

P. Flegof v Terstu 2 gld. — Jan. Šabec v Terstu 20 gld. — Jozefa Vadun 2 gld. Katarina Sever 1 gld. — Anton Ostrožnik, župnik, 1 gld. — Feliks Zavodnik v Rudolfovem 2 gld. — Valentin Orehek, kaplan v Čemšeniku, 2 gld. — Tomaž Keber, župnik v pokoji v Šmartnem, 1 gld. — Ferdinand Stavadcher, častni kanonik, c. kr. profesor, 5 gld. — Martin Derčar, župnik na Polici, 3 gld. — T. Tolazzi v Logatcu 2 gld. — Fr. Skedl, c. kr. namorski pristav v Terstu, 2 gld. — Ivan Tosti v Terstu 1 gld. — Janez Lozar v Ljubljani 2 gld. — J. Volčič, sodnijski pristav v Ložu, 5 gld. — L. Urbas v Idriji 3 gld. — F. Žizek v Ormožu 3 gld. — Dr. Josip Šuc, župnik v Slov. Gradcu, 5 gld. — Jakop Kolednik, župnik v Zazborji, 5 gld. — Miha Planinšek v Ptuji 2 gld. — St. F. 1 gld. — Franc Vidic, dekan, 2 gld. — Marjeta Vidic 1 gld. — Sočebranski, c. kr. stotnik v Kromerizu, 3 gld. — A. Verbajs, kaplan v Leskovcu pri Kerškem, 2 gld. — A. Č. s Tomaju 2 gld. — Fr. Kotnik v Verdu poleg Verhnike, 2 gld. — Ivan Legat, v Terzaški škofiji, 3 gld. — Franc Ka. Goli v Idriji 5 gld. — Viljem Urbas v Terstu 3 gld. — Janez Bulovec v Radoljici 10 gld. — Ana Hofbauer, založnica cerkvene obleke, 3 gld. — Jožef Dralka, c. kr. okrajni glavar v Radoljici, 3 gld. — J. Steurer, župnik v pokoji v Gotenici, 1 gld. — Janez Černe, župnik v Baskovljah, 2 gld. — Tomaž Potočnik, kaplan na Verhniki, 3 gld. — S. Rutar v Spljetu 5 gld. — J. K., župnik, 2 gld. — Fr. Bradaška v Gradcu 3 gld. — Martin Povše, župnik v Šenčurji, 2 gld. — Dr. Škofic v Mokronogu 10 gld. — Josip Kovačič, mestni župnik v Feidbachu, 10 gld. — Ivan Kollman v Ljubljani 20 gld. — Grofinja Luiza Erdedy 30 gld. — Anton Koželj 5 gld. — Neimenovan iz Škal 2 gld. — Dr. K. Gelingsheim, c. kr. okr. sod. pristav v Kozjem, 5 gld. — Jože Habe, v Gočah pri Vipavi, 1 gld. — Fr. Kadunec, duh. oskerbnik v Dragi, 2 gld. — Ga. Tresečnik, kaplan na Bizeljskem, 2 gld. — Fr. Levičnik, župnik pri Mariji D. v Polji, 5 gld. — Jos. Jeglič, c. kr. davkar v Logatcu, 5 gld. — Neimenovan iz Gradca 1 gld. 25 kr. — M. Karba na Doberni 2 gld. — Anton Sternad pri Novi Štifti 2 gld. — Blaž Horvat, vodnik pripravnice 2 gld. — M. A. 3 gld. — Tomaž Pirnat, tergovec in posestnik v Ljubljani, 5 gld. — Primož Peterlin, duh. pastir v Šentlenartu, 1 gld. — J. E. Hofstetter, dekan v Postojni, 10 gld. — Matija Hočevnar, župnik pri sv. Petru v Ljubljani, 5 gld. — Anton Notar, kaplan v Dragi, 2 gld. — Matija Sila, župnik na Repremtabru, 3 gld. —

Andrej Einspieler, c. kr. profesor v pokoji v Celovcu, 5 gld. — Marija Keržič v Senožečah 2 gld. 50 kr. — Ferdinand Souvan, tergovec v Ljubljani, 10 gld. — Fr. Souvan, tergovec v Ljubljani, 10 gld. — Friderik Hudovernik, župnik v Lescah, 13 gld. 20 kr. — Dr. Franc Miklosich na Dunaji 3 gld. — Franc Sterle v Zalogu 1 gld. 50 kr. — Dr. Andrej Vojska, c. kr. sod. svetnik v Rudolfovem, 1 gld. — Karol Popis v Logatcu 2 gld. — Dr. Heriš v Logatcu 2 gld. — Vinko Levstik, nadučitelj na Verhniki, 5 gld. — Franc Kadernal, c. kr. profesor na Dunaji, 5 gld. — Peter Grasselli, mestni župan, 5 gld. — J. R. Milic, tiskar v Ljubljani, 4 gld. — Martin Malenšek, duhovni pomočnik pri sv. Petru v Ljubljani, 3 gld. — Anton Urbas, kanonik in stolni žup., 5 gld. — L. O. 3 gld. — Martin Korošec na Skamčini 2 gld. — Matevž Lipovšek, duhoven v pokoji v Kamniku, 2 gld. — Blaž Mahovec, kaplan v Kamniku, 1 gld. — Ivan Murnik, tergovec v Kamniku, 5 gld. — Andrej Pavlič, župnik v Radečah, 5 gld. — Ivan Poljanec, c. kr. gimn. profesor v Rudolfovem, 2 gld. — Matija Valjavec, gimn. profesor v Zagrebu, 5 gld. — Dr. Lovro Vidrič v Zagrebu 5 gld. — Dr. Josip Muršič v Gradcu 2 gld. — Jožef Kerčon, župnik v Predosljih, 3 gld. — Janez Zupantič, župnik, 5 gld. — Dr. Joan Križanič, stolni korar v Mariboru, 5 gld. — Anton Jentel v Ljubljani 3 gld. — Ign. Lisler, posestnik v Brezicah, 2 gld. — Jakop Gomilšak, nemški pridigar v Terstu, 3 gld. — Vekoslav Vavpotič, telegr. uradnik v Terstu, 2 gld. — T. D., duh. v Šent-Petru pri Gradcu, 2 gld. — Rodbina Ivan A. Kuralt, c. kr. sodnij. pristava v Radečah, 2 gld. — Jože Stanič, not. koncip. v Kamniku, 2 gld. — M. Poč, kurat v Šturijah, 2 gld. — Matevž Preželj, župnik v Mavčicah, 16 gld. — Stari Boštjan Leskovic 1 gld. — Iz Ihana po č. g. župniku 1 gld. 50 kr.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. 5R—: Reč nam še ni jasna; ako je kaj spotikljivega, je bolje po priv. potu reč obravnati; sicer se obč. še le na to zavrača. — G. K.: Najpriserčniši zahvala in blagoslov B. za blago dobroto. Vse drugo opravljeno. —

Opomba. Med raznimi pismi, ki so nam te dni došli, naletela sta se nam 2 gld., ki ne vemo, od kot in zakaj sta; morebiti je kdo pozabil zapisati, kaj-li? Prosimo pojasnila od dotičnega. Vr.

Vabilo k naročevanju na

„ZGODNJO DANICO“

za drugo polovico leta 1885.

Mesec rožnik je šel v pokoj, z njim pa tudi prva polovica leta 1885. Za drugo polovico smo koledniki s tremi priljudnimi prošnjami:

1. Naročite se, kateri niste naročeni.
2. Pa berzo.
3. Pišite pridno za „Danico“, ki se že blizo 40 lét trudi, a) dobrega duha buditi med Slovenci,

b) zavračati pa tistega duha, ki učf in gode, da je dobro — hudo, hudo pa dobro, in toraj mesénost, slabovérstvo ter lažnjivo oliko in nesrečo seje med narode.

Naročnina znaša:

Za celo leto po pošti 4 gld 60 kr.

„ pol „ „ „ 2 „ 40 „

V tiskarni primeroma 4, — 2, — 1 gld.

Za prinašanje na dom se plača 40 kr. na leto. Za spremenjenje napisa med letom 15 kr.

Naročnina naj se po naj cenejši poti poštnih nakaznic pošilja pod naslovom: „Blaznikova tiskarna Vredništvo in založništvo.“

v Ljubljani“.